

Judaism and the ISMS: Judaism and Islam Part II

ש"ת הרמב"ם סימן קמט

השאלה ה"א שאלה מאמר ר' יוחנן + סנהדרין נ"ט א' + גוי שעסק בתורה חייב מיתה, האם זה הלכה והחייב כל בר ישראל להמנע (מלמדו) דבר מן המצות חוץ משבע מצות או להעמידו עליהן, אם לאו?

התשובה היא הלכה בלא ספק...ומותר ללמד המצות לנוצרים ולמשכסם אל דתנו, ואינו מותר דבר מזה לישמעאלים, לפי מה שידוע לכם על אמונתם, שתורה זו אינה מן השמים, וכאשר ילמדום דבר מן כתוביה (וימצאוהו) מתנגד למה שבדו הם מלבם לפי ערבוב הסיפורים ובלבול העניינים אשר באו להם, (הרי) לא תהיה זו ראייה אצלם, שטעות בידיהם, אלא יפרשוהו לפי הקדמותיהם המופסדות ויכלו להשיב עלינו בזה בטענתם ויטעו כל גר וישראל, שאין לו דעת, ויהיה זה מכשול לישראל האסורין ביניהם בעונותם. אבל הערלים + ר"ל הנוצרים + מאמינים בנוסח התורה שלא נשתנה, ורק מגלים בה פנים בפרושם המופסד ומפרשים זאת בפירושים, שהם ידועים בהם, ואם יעמידום על הפרוש הנכון, אפשר שיחזרו למוטב, ואפילו לא יחזרו, כשרוצים שיחזרו, לא יבוא לנו מזה מכשול ולא ימצאו בכתוביהם דבר שונה מכתובינו.

13 Principles of the Rambam

The eighth principle teaches that the Torah was divinely revealed and **that the Torah in our hands is exactly the same as the Torah that Moses presented to the Children of Israel**

Dr. Marc Shapiro, The Limits of Orthodox Theology, Page 120

The reason that Maimonides believed it was important to insert these "necessary belief" into the eighth principle appears obvious. In his time, Muslims were challenging the Jews, claiming that they had altered the text of the Torah. This accusation began with Muhammad, who as quoted in the Koran, had charged the rabbis with falsifying and tampering the original Torah....This charge was elaborated by Islamic Scholars, with the theologian Ibn Hazm (994-1064) taking a lead in publicizing the doctrine of the Jewish falsification of Scripture (*Tahruf*).

In the face of such an assault, it is not hard to see why Maimonides felt it was important for the masses to believe that their text was the exact equivalent of Moses' text....exposing them to some of this knowledge could have undermined their unquestioned faith, especially in the face of Islamic polemic."

רמב"ם הלכות מלכים פרק י

הלכה ז

המילה נצטווה בה אברהם וזרעו בלבד, שנאמר אתה וזרעך אחרך, יצא זרעו של ישמעאל שנאמר כי ביצחק יקרא לך זרע, ויצא עשו שהרי יצחק אמר ליעקב ויתן לך את ברכת אברהם לך ולזרעך, מכלל שהוא לבדו זרעו של אברהם המחזיק בדתו ובדרכו הישרה, והם המחוייבין במילה.

הלכה ח

אמרו חכמים שבני קטורה שהם זרעו של אברהם שבא אחר ישמעאל ויצחק חייבין במילה, והואיל ונתערבו היום בני ישמעאל בבני קטורה יתחייבו הכל במילה בשמיני, ואין נהרגין עליה.

משנה למלך הלכות מלכים פרק י הלכה ח

[ח] ואין נהרגין עליה. מ"ש מרן משום דאשבע מצות אשכחן שנהרגין כו', אין זה הכרח דאפשר דמאי דתנינן דאשבע מצות נהרגין הוא משום דהם כוללין לכל האומות אבל אפשר דלאומה מיוחדת איכא אחרוני דנהרג. אבל טעמא דרבינו הוא משום דנתערבו בני ישמעאל בבני קטורה והכל חייבים מספק ואין נהרגין מספק וד"ק:

Laws of Kings, Chapter 11:4

If a king will arise from the House of David who diligently contemplates the Torah and observes its mitzvot as prescribed by the Written Law and the Oral Law as David, his ancestor, will compel all of Israel to walk in (the way of the Torah) and rectify the breaches in its observance, and fight the wars of God, we may, with assurance, consider him Mashiach.

If he succeeds in the above, builds the Temple in its place, and gathers the dispersed of Israel, he is definitely the Mashiach.....

Jesus of Nazareth who aspired to be the Mashiach and was executed by the court was also alluded to in Daniel's prophecies, as ibid. 11:14 states: 'The vulgar among your people shall exalt themselves in an attempt to fulfill the vision, but they shall stumble.'

Can there be a greater stumbling block than Christianity? All the prophets spoke of Mashiach as the redeemer of Israel and their savior who would gather their dispersed and strengthen their observance of the mitzvot. In contrast, Christianity caused the Jews to be slain by the sword, their remnants to be scattered and humbled, the Torah to be altered, and the majority of the world to err and serve a god other than the Lord.

Nevertheless, the intent of the Creator of the world is not within the power of man to comprehend, for His ways are not our ways, nor are His thoughts, our thoughts. Ultimately, all the deeds of Jesus of Nazareth and that Ishmaelite who arose after him will only serve to prepare the way for Mashiach's coming and the improvement of the entire world, motivating the nations to serve God together as Tzephaniah 3:9 states: 'I will transform the peoples to a purer language that they all will call upon the name of God and serve Him with one purpose.'

Rav Moshe Cordevoro

'These are the generations of Ishmael' [Gen. 25: 12]. Behold Ishmael is virtuous [hasber] in one respect and defective in another. Per se he is virtuous, but on account of his descendants he is defective, that is the aspect which emanates from 'loving kindness' [hesed] through Hagar the maidservant, that is the outer husk [kelipah] that protects and serves holiness. Whenever 'loving kindness' irradiates it with a spark [of holiness], then [Ishmael] yearns to ascend and is holy, but whenever he turns to the outer side he descends. Thus one finds that Ishmael at times goes down and deals wickedly and at others, rises and repents . . . The name [Ishmael] indicates that he draws near to the supernal hearing and God hearkens to his cry, for externally he is nourished and subsists on loving kindness. Therefore the verse continues 'son of Abraham borne by Hagar' [Gen. 25: 12], that is he descends from Abraham, the branch of loving kindness. However, Hagar lowers him on account of her being an Egyptian, that is on the boundary of Israel, where she serves as a maidservant to Sarah, who embodies holiness. She bore these 'generations' to Abraham as an organic component of kindness. For this reason kindness is not valued in an individual who is naturally kind, only in a person who overcomes his inclination to act contrarily [to the dictates of kindness].⁴³

Halakhic Cross-Pollination

#1

רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק ה הלכה ה

תקון המלבושים כיצד מתקן מלבושיו תחלה ומציין עצמו ומהדר שנאמר השתחוה לה' בהדרת קדש, ולא יעמוד בתפלה באפונדתו ולא בראש מגולה ולא ברגלים מגולות אם דרך אנשי המקום שלא יעמדו בפני הגדולים אלא בבתי הרגלים

ש"ת הרשב"ש סימן רפה

בגאיה, לדיין ר' עמרם יצ"ו בן החכם ר' בנימין נ"ן בן עמאר.

שאלת. קהל שרצו להסכים שלא יכנס אדם לבית הכנסת במנעלים מחמת חרפת שמחרפים אותם הישמעאלים, ועוד שבעיר ההיא בעצמה יש בית הכנסת אחר ואין נכנסים בו במנעלים, וקמו קצת יחידים וערערו בדבר ואמרו שהרמב"ם ז"ל הוא מתיר ליכנס לבית הכנסת במנעלים, ורציתם לעמוד על דעתי בזה.

....ואף על פי שהרמב"ם ז"ל בפ"א מהלכות תפלה כתב שמותר ליכנס בבית הכנסת במקלו ובמנעלו ובאפונדתו ואם צריך לרוק רוקק, הרי כתב בפ"ה מההלכות הנזכרות ולא יעמוד בתפלה באפונדתו ומגולה הראש ולא ברגלים מגולות אם דרך אנשי המקום שלא לעמוד לפני גדולים אלא בבתי הרגלים ע"כ, הרי שאפילו בתפלה תלה הדבר כפי המקום ומה שהוא כבוד באותו מקום לעמוד בו לפני גדולים עומד בתפלה ומה שאינו כבוד לעמוד בו לפני גדולים אינו עומד בתפלה.

א"כ בארץ אדום שאין דרך לעמוד לפני גדולים אלא בבתי הרגלים אסור לעמוד בתפלה ברגלים מגולות, ובארץ ישמעאל שדרכם לעמוד לפני גדולים ברגלים מגולות מותר, אלמא שהדין משתנה בזה כפי מנהג המקומות במה שחושבים אותו גנאי או במה שחושבים אותו כבוד. אף אנו לומר מה שאינו בזיון בו לפני גדולים נכנסין בו לבית הכנסת, ומה שהוא בזיון ליכנס בו לפני גדולים אסור ליכנס בו לבית הכנסת כפי המקומות ומנהגותיהם. וזה ברור הרבה, ולא הייתי צריך להביא עליו ראיה, שאיך אפשר שבבית ישמעאלי אחד פחות שבפחותים לא יוכל אדם ליכנס במנעל ובבית אלהים יכנס, איזהו כבודו ואיזהו מוראו. ואפילו לא היה בדבר איסור היה ראוי לעשות תקנה בדבר משום חרפת האומה, כ"ש שהדבר הזה אסור מהטעמים שכתבתי. וכיון שיש בית הכנסת אחר ואין נכנסים בו בסנדלים, הדבר יותר גדול שמנהג המקום הוא שלא ליכנס בסנדלים.

#2

...במה דברים אמורים שאינו מטהר לתפלה אלא ידיו בלבד בשאר תפלות חוץ מתפלת שחרית אבל שחרית רוחץ פניו ידיו ורגליו ואחר כך יתפלל

השגת הראב"ד - אבל שחרית רוחץ פניו ידיו ורגליו כו'. לא ידעתי רגליו למה עכ"ל.

המשורר המקובל מנחם די לונזאנו המאיץ להזהר ברחיצת הרגלים בקריאתו:
 „ואל יהיו קדושים ממך ישמעאלים“ (39):

ומרק מקרה לילה בשרים	ואחר כך רחץ טנוף נקבים
מעאלים פוט ולוד והגרים	ואל יהיו קדושים ממך יש
ורגליהם וראשם בשחרים	אשר הם ירחצו מים ידיהם
בעת שלג וקרה ממזרים.	וצהרים ערבים וגם בלילות

Raymond Scheindlin, The Gazelle

שפּל־רוּחַ, שפּל־בְּרַחַ וְקוּמָה, אֶזְכְּרֶנּוּ בְּרֵב פֶּחַד וְאִיקָה.
 לְסִנְיָה אֲנִי נֶחְשָׁב בְּעֵינֵי / כְּתוֹלַעַת קֶטְנָה בְּאֶזְמָה.
 מְלֹא עוֹלָם, אֲשֶׁר אִיוּ אֶזְ לְגִדְלוֹ— / הַכְמוּנִי יְהִלְלֶה, וּבִמְהֵרָה
 הַדְרִיךְ לֹא יִכִּילֶנּוּ מְלֶאכֵי־רוּם— / וְעַל אַחַת אֲנִי כְּמֵה וְכִמְהוּ:
 הַסִּיבּוֹת וְהַגְדֻלַּת חֲסָדִים / וְלֹה פִּגְדִיל לְהוֹדוֹת הַנְּשִׁמָּה

שלמה אבן גבירול

שֶׁחַר אֶבְרָהָם, צוּרֵי וּמְשֻׁבָּי; / אֶעֱרֶה לְסִנְיָה שְׁחָרֵי וְגַם עֲרָבֵי.
 לְפָנֵי גְדֻלָּתוֹ אֶעֱמַד וְאֶבְהַל / כִּי עֵינָה תִרְאֶה כָּל מַחְשָׁבוֹת לְבִי.
 מֵה זֶה אֲשֶׁר יוּכַל הַלֵּב וְהַלְשׁוֹן / לַעֲשׂוֹת, וּמֵה כֵּחַ רִיחֵי בְּתוֹךְ קֶרְבֵי
 הַגֵּה לֹךְ תִּיטֵב זְמַרְתָּ אֲנוּשׁ, עַל כֵּן / אוֹדֶה בְּעוֹד תִּהְיֶה נְשִׁמַּת אֱלֹהֵי בִי.
 שלמה אבן גבירול

Sufi poetry deals exclusively with the religious experience of the individual, whereas Hebrew liturgical poetry, historically part of the public liturgy, generally speaks from a national perspective. Although Hebrew liturgical poetry was always recited by the precentor, never by congregants, the “I” was traditionally collective, representing the prayers and aspirations of the community as a whole. One of the most characteristic and interesting developments in the Golden Age was the emergence of the individual voice in religious poetry,¹² a development that led to a personalizing of the national symbolism of the language of love in the piyyuṭ tradition. There is a remote possibility that these developments reflect the influence of Islamic mysticism. But the synagogue poetry, even at its most daring, lacks the extremes of Sufi poetry. Such commonplace ideas of Sufism as the annihilation of the devotee in God, much less the extreme identification with God characteristic of a Hallāj, seem to be wholly absent from Golden Age poetry. This question, however, is due for systematic study.¹³

The most eloquent testimony to this belief is given by Maimonides’ son Abraham in his magnum opus the *Kifāya al-‘abidīm* or the ‘Complete Guide for the Servants of God’, a comprehensive ethical manual along Sufi lines:

Do not regard as unseemly our reference to the practices of the Muslim Sufis, for the latter imitate the Ancient Prophets of Israel and follow their footsteps . . . the ways of the ancient Saints of Israel which have ceased to be practiced by our own coreligionists have now become the practice of the Muslim Sufis as a result of the iniquities of Israel. Observe, then, these wonderful traditions and sigh with regret over how they have been taken from us and bestowed upon other nations.³⁴

Part III - Two Axes of Jewish Belief

עקידת יצחק	סדום
<p>בראשית פרק כב (א) ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני: (ב) ויאמר קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המריה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך:</p>	<p>בראשית פרק יח (כ) ויאמר יקוק זעקת סדם ועמרה כי רבה וחטאתם כי כבדה מאד: (כג) ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע: (כד) אולי יש חמשים צדיקים בתוך העיר האף תספה ולא תשא למקום למען חמשים הצדיקים אשר בקרבה: (כה) חללה לך מעשת כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע חללה לך השפט כל הארץ לא יעשה משפט: (כו) ויאמר יקוק אם אמצא בסדם חמשים צדיקים בתוך העיר ונשאתי לכל המקום בעבורם: (כז) ויען אברהם ויאמר הנה נא הואלתי לדבר אל אדני ואנכי עפר ואפר: (כח) אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה התשחית בחמשה את כל העיר ויאמר לא אשחית אם אמצא שם ארבעים וחמשה:</p>

The Koran on the Story of Sodom

<p>Sura 11   She said, "Woe to me! Shall I give birth while I am an old woman and this, my husband, is an old man? Indeed, this is an amazing thing!"   They said, "Are you amazed at the decree of Allah ? May the mercy of Allah and His blessings be upon you, people of the house. Indeed, He is Praiseworthy and Honorable."   And when the fright had left Abraham and the good tidings had reached him, he began to argue with Us concerning the people of Lot.   Indeed, Abraham was forbearing, grieving and [frequently] returning [to Allah].   [The angels said], "O Abraham, give up this [plea]. Indeed, the command of your Lord has come, and indeed, there will reach them a punishment that cannot be repelled."</p>
<p>Sura 15   [Abraham] said, "Then what is your business [here], O messengers?"   They said, "Indeed, we have been sent to a people of criminals, except the family of Lot; indeed, we will save them all except his wife." Allah decreed that she is of those who remain behind.</p>
<p>Sura 29   And when Our messengers came to Abraham with the good tidings, they said, "Indeed, we will destroy the people of that Lot's city. Indeed, its people have been wrongdoers." [Abraham] said, "Indeed, within it is Lot."   They said, "We are more knowing of who is within it. We will surely save him and his family, except his wife. She is to be of those who remain behind."</p>
<p>Sura 51   [Abraham] said, "Then what is your business [here], O messengers?"   They said, "Indeed, we have been sent to a people of criminals To send down upon them stones of clay, Marked in the presence of your Lord for the transgressors."   So We brought out whoever was in the cities of the believers. And We found not within them other than a [single] house of Muslims.</p>

The Koran on the Binding of Isaac

Sura 37:101

And when he reached with him [the age of] exertion, he said, "O my son, indeed I have seen in a dream that I [must] sacrifice you, so see what you think." He said, "O my father, do as you are commanded. You will find me, if Allah wills, of the steadfast."

בת שבע גרסיאל, "מרקא מדרש וקוראן"

It appears that Muhammed changed certain features of Abraham's personality as described in the Torah in order to emphasize that Abraham was an obedient and submissive Moslem....This perspective of Abraham as being obedient and submissive is drawn from the Torah and Midrashic sources that Mohammed heard or learned from Jews of his time, but in the Koran this idea gets further highlighted and Islamified. The principle of submission (*Islam*) transforms here from being a proper trait of the believer to the being the primary trait of Mohammed's followers. At a later stage in history, this becomes the defining feature of the Islam.

[loose translation is my own]